

Till Rosa och alla hennes vänner

Visst kände du doften av rosor när vårsolen började värma?
Hörde hur knopparna mumlar om kvällen som aldrig blir natt.
Då alla såren som taggarna rivit på händer och armar
Bleknar och läks och blir ärr i din kropps egen rosenrabatt.

Sen sitter du stilla på jorden och lyssnar när blombladen faller
Färgar din ande som tvekande öppnar sin rodnande knopp
Svarar din själ när ett brusande regn utav rosa kristaller
Faller och fyller ditt törstande väsen med längtan och hopp.

Då byggs det ett rum i din levande själ för det rodnande minnet
För alla dagar då mörkret och kylan ser världen som död
Där du kan andas in värme och ljus i det tvivlande sinnet
Så det kan minnas hur rosornas rodnad gav tankarna glöd.

Text och musik Annalena Maurin